

1. Az e - rős Is - ten, u - rak - nak U - ra, Szól és e

föl - det mind e - lő - hív - ja, Tá - ma - dat - ról

és nap e - nyé - szet - ről, Nagy szép - ség - gel a Si - on

he - gyé - ről El - jő az Is - ten ő fé - nyes - sé -

gé - ben, Sem - mit el nem hall - gat í - té - le - té - ben. P.A.

2. Emészto tüz mégyen ő elötte, / Nagy forgó szélvész léssen körüle; / Szólítja az eget és a földet, / Hogy megítélje minden ő népét, / Mondván: gyűjtsétek ide a híveket, / Kik áldozattal veték kötésemet!

3. Az eget hirdetik igazságát / Az Istennek, mert ítél igazat. / Én népem, hallgasd meg, szólok neked, / Mert bizonyoságot teszek ellened, / Én tenéked erős Istened vagyok, / Áldozatiddal keveset gondolk.

4. Szükségben tölem segítséget kérj, / Én megsegítlek, hogy engem dicsérj! / A gonosznak mond Isten: de mire / Vészed törvényem a te nyelvedre? / Kötésem szájjal vallod, de gyűlölsz / Inésemet és ígémet megveted.

5. És mikoron te látod a lopót, / Együtt futsz véle, dolgát javallod; / A paráznákkal örömet mulatsz, / Rossz társaságnak gyakran helyet adsz; / Szájaddal szólasz nagy sok gonoszságot, / Nyelveddel szeresz sok háborúságot.

6. Leülsz és atyádfiát megszólod, / Az anyád fiát is rágalmazod; / Ezt míveled, de én csak hallgatok. / Azt véled, én is csak olyan vagyok. / Mint szintén te, de téged előveszlek, / És szemlátomást bünödről megfeddlek.

7. Ezt mostan eszetekbe vegyétek. / Kik az Istenről elfelejtkeztek, / Hogy mentség nélkül el ne rántsalak! / Az becsül engem, aki hálát ad; / Mond Isten: az ily ember jár jó úton, / És segedelmem néki jelen vagyon.